Proč by se kráska měla zamilovat do zvířete?
Unesená dědička
Sophie Lark

Unesená dědička

STOLEN HEIR
Copyright © 2020 by Sophie Lark
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2024
Cover © Emily Wittig, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
instagram.com/nasenakladatelstvi

ISBN 978-80-277-4755-9 (pdf)

SOPHIE LARK

Unesená dědička

přeložila Jana Milotová

Obsah

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

OFICIÁLNÍ SOUNDTRACK K *UNESENÉ DĚDIČCE*

1. *Blood In The Cut* – K.Flay
2. *Someone You Loved* – Lewis Capaldi
3. *Satin Birds* – Abel Korzeniowski
4. *Earned It* – The Weeknd
5. *Company* – Tinashe
6. *Bad Intentions* – Niykee Heaton
7. *War of Hearts* – Ruelle
8. *As Shadows Fall* – Peter Gundry
9. *Latch (acoustic)* – Sam Smith
10. *Castle* – Halsey
11. *Monsters* – Ruelle

1

Mikolaj Wilk

POLSKO, VARŠAVA

Před deseti lety

Cestou domů z práce se zastavím v obchodě a koupím Anně pytlík čerstvých chruścik. Papírovým sáčkem prosáknou malé skvrny tuku z pečiva vyrobeného z vajec a smetany. Koláčky jsou posypané moučkovým cukrem, aby dostály svému jménu „andělská křídla". Anna dnes skládá písemnou část přijímaček na univerzitu a já už teď vím, že budeme mít večer co slavit. Je moc chytrá a jsem si jistý, že projde na výbornou.

Jsme sice dvojčata, ale vůbec tak nevypadáme. Anna má hnědé vlasy, zatímco já plavé jako kukuřičná vlákna. Ona zhltne každou knihu, co se jí dostane pod ruku, zatímco já jsem ze školy odešel ve čtrnácti.

Neměl jsem moc na výběr – někdo musel platit nájem za náš nuzný malý byt.

Otec míval dobrou práci u oceláren *Huta Warszawa*. Pracoval jako údržbový technik a přinášel domů každý měsíc téměř šest tisíc zlotých. Stačilo to, abychom měli na nové boty a plnou ledničku.

Dokud se při práci na vysoké peci neuvařil jako humr. Není mrtvý – jen tak popálený, že sotva dokáže zmáčknout knoflíky na ovladači, když se celý den dívá na televizi zavřený ve svém pokoji.

Matka od nás odešla. Slyšel jsem, že si vzala nějakého účetního a přestěhovala se do Krakova. Od té doby jsem o ní neslyšel.

Na tom ale nesejde. V lahůdkách vydělávám dost na to, abychom prozatím všechno zvládli. Z Anny bude jednou profesorka literatury a pak si koupíme malý domek někde daleko odsud.

Celý život bydlíme ve čtvrti Praga na pravém břehu Visly. Za vodou jsou vidět prosperující obchodní a finanční centra, zatímco my bydlíme ve slumu – vysokých obdélníkových budovách ze špinavých cihel, blokujících slunce. Prázdných továrnách z dob komunismu, kdy tu bývalo centrum státního průmyslu. Teď mají domy vymlácená okna a dveře opásané řetězy. Vloupávají se do nich feťáci, přespávají na hromadách hadrů a píchají si ruský *krokodýl*, po kterém jim hnije celé tělo.

My s Annou si ale pořídíme pořádný dům se zahradou a nikdo nad ani pod námi nebude práskat dveřmi a řvát po nocích.

Sestra bude pryč ještě několik hodin, takže když otevřu dveře od bytu a všimnu si na podlaze její tašky, jsem zmatený a překvapený.

Anna je hrozně pořádná. Nikdy by jen tak neodhodila batoh na zem, aby z něj vypadly knihy. Některé učebnice jsou špinavé od bahna a mokré, stejně jako boty, které nechala hned vedle něj.

Slyším, jak v koupelně teče voda. To je taky zvláštní – Anna se večer nesprchuje.

Nechám pytlík pečiva na stole v kuchyni a doběhnu k naší jediné koupelně. Zaklepu na dveře a zavolám na sestru.

Nikdo mi ale neodpoví.

Když přitisknu ucho ke dveřím, slyším přes zvuk padající vody její pláč.

Vrazím do dveří ramenem, levné dřevo praskne a zámek se ulomí. Vpadnu do malé koupelny.

Anna sedí ve sprše, stále v oblečení do školy. Blůzu má téměř úplně strženou z těla a tenký materiál jí ulpívá jen na pažích a kolem pasu.

Je pokrytá řeznými ranami a podlitinami – všude na ramenou, pažích a zádech. Na krku a vrchní části ňader jsou vidět tmavé modřiny, a dokonce cosi, co vypadá jako stopy po zubech.

Její obličej je na tom ještě hůř. Na pravé tváři má dlouhou sečnou ránu a na oku monokl. Z nosu jí teče krev, kape do vody hromadící se jí kolem nohou a rozpouští se v ní jako akvarelová barva.

Nedokáže se na mě podívat. Když jsem vrazil do koupelny, vzhlédla ke mně, ale pak schovala obličej do úkrytu paží a začala znovu vzlykat.

„Kdo ti to udělal?" zeptám se roztřeseným hlasem.

Sevře rty a potřese hlavou. Nechce mi to prozradit.

Není pravda, že si dvojčata dokážou číst myšlenky, ale sestru znám. A to moc dobře.

A vím, kdo jí to provedl. Viděl jsem, jak ji sledují, kdykoli vyjde z bytu a vydá se do školy. Jak se opírají o drahá auta se zkříženýma rukama a ani jejich sluneční brýle nedokážou skrýt, jak po ní pošilhávají. Někdy na ni dokonce něco křičí, ačkoli ona nikdy neotočí hlavu ani jim neodpoví.

Může za to *Braterstwo*. Polská mafie.

Myslí si, že dostanou, cokoli si zamanou – drahé hodinky, zlaté řetízky, telefony, které stojí víc, než co si vydělám za měsíc. Teď se zjevně rozhodli, že chtějí mou sestru.

Nechce mi to říct, protože se bojí, co udělám.

Popadnu ji za rameno a přinutím ji se na mě podívat. Má zrudlé, opuchlé a vyděšené oči.

„Kteří z nich ti to udělali?" zasyčím. „Ten s tou oholenou hlavou?"

Na chvíli zaváhá, ale pak přikývne.

„Ten s tmavými vousy?"

Další přikývnutí.

„Ten s koženou bundou?"

Najednou se jí zkřiví obličej.

Je to jejich vůdce. Viděl jsem, jak se před ním ostatní plazí, i to, že na Annu zírá nejvíc ze všech.

„Já je dostanu, Anno. Všichni do jednoho za to zaplatí," slíbím jí.

Anna zakroutí hlavou a po zubožených tvářích jí skanou tiché slzy.

„Ne, Miko," zavzlyká. „Zabijí tě."

„Ne, když je zabiju první," prohlásím rozhodně.

Nechám ji ve sprše. Jdu do ložnice a vypáčím z podlahy prkno, pod kterým jsem schoval kovovou skříňku na zámek. Jsou v ní všechny mé úspory – peníze, za které jsem chtěl poslat Annu do školy. Teď ale nestihla zkoušky a letos už nikam nepůjde.

Sroluju bankovky do svitku a nacpu si je do kapsy. Pak vyjdu z bytu a v dešti doběhnu do zastavárny na ulici Brzeska.

Za pultem jako vždycky sedí Jakub a čte si brožovanou knihu, které chybí půlka vazby. Má shrbená ramena, začíná plešatět a oči mu skrývají brýle s tlustými skly v objemných plastových obroučkách. Zamrká na mě jako nedospalá sova.

„Co bys rád, Mikolaji?" zaskřehotá.

„Potřebuju zbraň," odpovím.

Chraplavě se zasměje.

„To by nebylo legální, chlapče. Nechtěl bys místo toho kytaru nebo Xbox?"

Praštím o pult svitkem bankovek.

„Přestaň mlít kraviny," poručím mu. „Ukaž mi, co tu máš."

Shlédne na peníze, ale ani se jich nedotkne. Po chvíli obejde pult a došourá se ke vchodu. Otočí západkou a zamkne dveře. Pak se pomalu vydá k zadní části zastavárny.

„Tudy," pobídne mě, aniž by otočil hlavu.

Následuju ho do zadních prostor obchodu, kde bydlí. Všimnu si staré pohovky s dírami v polstrování, ze kterých vylézá vycpávka. Hranaté televize. Mrňavé kuchyňky s varnou deskou, která páchne po spálené kávě a cigaretách.

Jakub mě dovede ke komodě. Vytáhne vrchní šuplík a ukáže mi malou sbírku ručních zbraní.

„Kterou chceš?" zeptá se.

Nic o zbraních nevím. V životě jsem žádnou nedržel.

Prohlédnu si jeho nesourodou sbírku: některé jsou karbonové, některé ocelové, další moderní, ale pár jich je dost zastaralých.

Jedna z nich je celá černá, střední velikosti, moderní a vypadá jednoduše. Připomene mi zbraň, jakou nosí James Bond. Zvednu ji a překvapí mě, jak mi v ruce připadá těžká.

„To je Glock," řekne Jakub.

„Já vím," zalžu.

„Ráže 45. Potřebuješ taky náboje?" zeptá se.

„A nůž," dodám.

Všimnu si pobaveného výrazu v jeho tváři. Myslí si, že si hraju na komando. Je mi to jedno – nechci, aby mě bral vážně. Aby někoho varoval.

Dá mi polní nůž Leatherneck v polymerové pochvě. Ukáže mi, jak ji uchopit a vytáhnout ostří, jako by to předváděl dítěti.

Neptá se, nač to potřebuju, a nevrátí mi žádné drobné.

Schovám si zbraně pod oblečení a spěchám zpátky do bytu.

Chci znovu zkontrolovat Annu, než začnu stopovat ty chodící mrtvoly, které se opovážily sáhnout na mou sestru.

Jakmile znovu odemknu dveře od bytu, přeběhne mi mráz po zádech. Nevím, čím přesně to je. Všechno vypadá stejně jako předtím – batoh je na stejném místě v chodbě a hned vedle něj leží sestřiny tenisky. Pořád slyším tichý šum televize v otcově pokoji – zvuk, který se v našem bytě ozývá ve dne i v noci. Dokonce vidím, jak zpod jeho dveří prosvítá modré světlo.

Už ale neslyším sprchu ani sestru. Doufám, že to znamená, že odpočívá ve svém pokoji.

Přesně to mě napadne. Že leží v posteli pod dekou. Doufám, že spí. Když ale procházím kolem dveří od koupelny, abych ji zkontroloval, zaváhám.

Zevnitř vychází nepatrný zvuk pravidelného odkapávání. Jako by někdo zcela nezavřel kohoutek.

Dveře jsou otevřené – když jsem se tam pokoušel dostat, rozštípl jsem rám a teď se nedají dovřít.

Strčím do nich a jasné světlo zářivky mě na chvilku oslepí.

Sestra leží ve vaně s očima upřenýma na strop.

Má je široce rozevřené a nehýbají se. Jsou úplně mrtvé. Její obličej je bledý jako křída.

Jedna paže jí visí dolů přes bok vany a od zápěstí k loktu má dlouhou řeznou ránu, otevřenou jako rudý úsměv.

Celou podlahu pokrývá krev. Vytéká z vany až k okraji dlaždiček a k mým nohám. Pokud udělám jen jeden krok dovnitř, stoupnu na ni.

Nějakým zvláštním způsobem mě to paralyzuje. Chci se vrhnout k Anně, ale nechci šlápnout do její krve. Mám pošetilý a šílený pocit, že bych jí tím ublížil, i když je bezpochyby mrtvá.

I tak k ní ale musím. Musím jí zavřít oči. Nemůžu se dál dívat na to, jak upírá oči ke stropu. Ve tváři se jí nezračí klid – vypadá stejně vystrašeně jako předtím.

Se zvedajícím se žaludkem a pocitem paniky k ní vyběhnu. Na kluzkých dlaždičkách se mi smýkají nohy. Jemně jí zvednu ruku a vrátím ji zpět do vany. Její kůže je pořád teplá a na zlomek vteřiny mě napadne, že možná ještě existuje naděje. Pak jí znovu pohlédnu do obličeje a uvědomím si, jak jsem hloupý. Přejedu jí rukou po obličeji, abych jí zavřel oči.

Pak se vydám do její ložnice a najdu její oblíbenou deku – tu s měsíci a hvězdami. Donesu ji do koupelny a přikryju Annino tělo. Ve vaně je pořád voda, která deku promáčí, ale na tom nezáleží – jen ji chci zakrýt, aby se na ni už nikdo jiný nepodíval. Už nikdy.

Pak se vrátím do vlastního pokoje. Sednu si na podlahu vedle prázdné pokladničky, kterou jsem ještě nevrátil do skrýše pod prkny.

Svírá mě tak neúprosný pocit viny a žalu, že se to nedá vydržet. Je to doslova nesnesitelné. Připadá mi, jako by ze mě vina servávala maso kousek po kousku, dokud ze mě nezbyde nic než kostra – holé kosti bez svalů, nervů i srdce.

Cítím, jak mi přestává bít srdce. Když jsem poprvé spatřil Annino tělo, bilo tak mocně, že jsem si myslel, že pukne. Teď začíná bít čím dál tím pomaleji a slaběji. Nakonec se úplně zastaví.

Ještě nikdy jsem nestrávil ani jeden celý den bez ní. Byla mou nejbližší kamarádkou a jediným člověkem, na němž mi opravdu záleželo. Anna byla ve všech ohledech lepší. Chytřejší, laskavější, šťastnější.

Často jsem měl pocit, že když jsme se v děloze utvářeli, naše vlastnosti se rozdělily do dvou skupin. Ona dostala to lepší z nás, ale dokud mi byla nablízku, mohli jsme se o její dobrotu dělit. Teď je pryč a všechno světlo se rozplynulo spolu s ní.

Jediné, co zbylo, jsou vlastnosti, které jsem zdědil já. Soustředěnost. Odhodlání. A vztek.

Je nad slunce jasné, že za její smrt můžu já. Měl jsem tu s ní zůstat. Měl jsem na ni dát pozor a pečovat o ni. Tak by to udělala ona.

Nikdy si tu chybu neodpustím.

Pokud ale dopustím, abych se užíral vinou, přitisknu si zbraň k hlavě a celé to hned teď skoncuju. To nejde. Musím Annu pomstít. Slíbil jsem jí to.

Vezmu všechny emoce, které mi ještě zbyly, a uzamknu je kdesi hluboko v sobě. Čirou silou vůle se přiměju, abych nic necítil. Vůbec nic.

Jediné, co mi zbyde, je můj cíl.

Ale nepokusím se ho uskutečnit hned. Pokud bych to udělal, zabili by mě a ničeho bych nedosáhl.

Několik následujících týdnů strávím stopováním své kořisti. Zjistím, kde ti chlapi pracují. Kde bydlí. Do jakých striptýzových barů, restaurací, nočních klubů a bordelů chodí.

Jmenují se Abel Nowak, Bartek Adamowicz a Iwan Zielinski. Abel je z nich nejmladší. Je vysoký, hubený, vypadá nemocně a má oholenou hlavu, čímž se snaží vzdát hold neonacistické ideologii. Kdysi chodil do stejné školy jako já, byl o dva roky výš.

Bartek nosí hustý černý plnovous. Zřejmě má na starosti prostitutky v našem sousedství, jelikož vždycky v noci postává na rohu a stará se o to, aby mu holky předaly všechno, co si vydělaly, a nedopřály mužům prahnoucím po jejich společnosti ani slůvko zadarmo.

Iwan těm dvěma dělá šéfa – nebo spíš vůdce. Vím, kdo je nad ním, a nezajímá mě to. Za to, co provedli, mi zaplatí tihle tři. A nebude to rychlé ani bezbolestné.

Nejdřív vystopuju Abela. Je to jednoduché, jelikož chodí do Piwo Klubu, stejně jako několik našich společných přátel. Najdu ho u baru, jak se chechtá a chlastá, zatímco moje sestra už sedmnáct dní leží pod drnem.

Dívám se, jak se opíjí čím dál tím víc.

Pak nalepím na dveře od záchodu ručně naškrábaný nápis: *Zepsuta toaleta*. Záchod nefunguje.

Počkám si v uličce. Za deset minut se venku objeví Abel, který se jde vychcat. Rozepne si úzké džíny a namíří proud moči na cihlovou zeď.

Nemá žádné vlasy, za které bych ho mohl popadnout, takže mu sevřu čelo nadloktím a strhnu mu hlavu vzad. Pak mu přeříznu hrdlo od ucha k uchu.

Polní nůž je ostrý, ale stejně mě překvapuje, jak moc musím zatlačit na čepel, abych Abelovi podřízl krk. Pokusí se vykřiknout, ale nepodaří se mu to – přetnul jsem mu hlasivky a do hrdla mu stéká krev. Vydá ze sebe jen přidušený klokotavý zvuk.

Pustím ho na špinavý beton tak, aby spadl na záda a viděl mi do obličeje.

„To je za Annu, ty hnusnej úchyle," prozradím mu.

Plivnu mu do tváře.

Pak ho tam nechám. Pořád sebou kroutí a topí se ve vlastní krvi.

Vrátím se zpátky do bytu. Sednu si do Annina pokoje na postel, na níž zbyla už jen matrace. Pohlédnu na její oblíbené knihy na poličce vedle postele. Mají zohýbané vazby, protože je četla pořád dokola. *Malý princ, Pod skleněným zvonem, Anna Karenina, Anna Elliotová,*

Hobit, Anna ze Zeleného domu, Alenka v říši divů, Dobrá země. Prohlédnu si pohlednice připevněné ke stěnám – Koloseum, Eiffelovka, socha Svobody, Tádž Mahal. Místa, která chtěla navštívit, ale teď už je nikdy neuvidí.

Právě jsem zabil člověka. Měl bych něco cítit: vinu nebo hrůzu. Nebo alespoň pocit zadostiučinění. Necítím ale nic – jako bych měl uvnitř černou díru. Můžu do sebe pojmout cokoli a žádná emoce se nedostane ven.

Když jsem přepadl Abela, ani trochu jsem se nebál. Jestli mi nezačalo bít srdce tehdy, už nebude bít při ničem.

O týden později začnu pást po Bartekovi. Pochybuju, že mě čeká – Abel měl příliš mnoho nepřátel, aby ti dva uhodli, kdo ho zabil. Moje sestra je nejspíš vůbec nenapadne. Pochybuju, že je to první holka, na kterou *Braterstwo* zaútočilo. Navíc jsem nikomu o své touze po pomstě neřekl ani slovo.

Sleduju Barteka do bytu jeho přítelkyně. Podle toho, co jsem slyšel, kdysi taky pracovala na ulici, než ji povýšil na svou milenku. Koupím si červenou čepici a pizzu a zaklepu na její dveře.

Otevře je Bartek. Nemá na sobě košili, vypadá uvolněně a je cítit po sexu.

„Žádnou pizzu jsme si neobjednali," zabručí a chystá se mi zabouchnout dveře před obličejem.

„Já ji ale nemůžu vzít zpátky," řeknu. „Tak si ji nechte."

Zvednu víko, aby z krabice zavanula neodolatelná vůně chilli papriček a sýra.

Bartek se na ni podívá a zdá se, že podlehl pokušení.

„Platit za to ale nebudu," varuje mě.

„To nevadí."

Podám mu ji a podívám se mu přímo do očí. Nezdá se, že bych mu byl nějak povědomý. Nejspíš už na Annu zapomněl a nikdy ho ani nenapadlo, že měla bratra.

Jakmile vezme krabici do rukou, vytáhnu zbraň a střelím ho třikrát do hrudi. Padne na kolena s komicky překvapeným výrazem.

Jakmile mi jeho tělo zmizí z úrovně očí, všimnu si, že jeho přítelkyně stála přímo za ním. Je malá, blonďatá a vnadná a má na sobě levné krajkové spodní prádlo. Přitiskne si ruku k ústům a chystá se začít ječet.

Viděla, jak vypadám.

Bez váhání ji taky zastřelím.

Padne na podlahu a pak už se na ni ani nepodívám. Dívám se na Barteka a na to, jak mu bledne kůže, zatímco krvácí na podlahu. Zřejmě jsem se mu strefil do plic, protože když dýchá, vychází z něj pisklavý zvuk.

Ještě na něj plivnu, pak se otočím a dám se na odchod.

Možná jsem si neměl nechat Iwana až naposled. Může se stát, že zabít ho bude nejtěžší. Pokud má všech pět pohromadě, spočítá si to a dojde mu, že po něm někdo jde.

Jinak to ale provést nemůžu – jedině takhle budu mít pocit zadostiučinění.

Takže počkám dva týdny a mezitím se ho pokouším najít.

Jak jsem si myslel, snaží se přede mnou schovat. Jako zvíře, které cítí, že se ho někdo snaží ulovit, ačkoli ještě neví, kdo přesně.

Obklopí se dalšími gangstery. Když vylézá ze svého luxusního auta a zase do něj zalézá, vybírá úplatky od malých dealerů v sousedství, vždycky se kolem sebe rozhlédne.

Já jsem ale taky na pozoru. Je mi jen šestnáct. Jsem hubený, ještě jsem plně nevyrostl a pod kabátem nosím zástěru z lahůdek. Vypadám jako jakýkoli jiný kluk z Pragy – chudý, podvyživený a bledý z nedostatku světla. V jeho očích nejsem nikdo – přesně jako Anna. Nikdy by mě nepodezíral.

Konečně ho vidím odcházet z bytu samotného. Nese černou látkovou tašku. Nevím, co v ní je, ale bojím se, že se možná chystá vypadnout z města.

Vydám se za ním. Jsem netrpělivý a trochu zbrklý. Od Anniny smrti uběhlo jednačtyřicet dní a každý z nich byl pro mě agonií prázdnoty. Chybí mi jediný člověk, který pro mě něco znamenal. Jediný paprsek světla v mém nanicovatém životě.

Sleduju Iwana. Někam přede mnou pospíchá a v černé kožené bundě vypadá upraveně. Není ošklivý. Ve skutečnosti by si většina žen asi myslela, že je pohledný – má tmavé vlasy, na tvářích mu vždycky roste krátké strniště a pyšní se hranatou bradou. Jen oči má posazené trochu moc u sebe. S jeho penězi a konexemi si jsem jistý, že mu ženská pozornost nikdy nechyběla.

Viděl jsem, jak vchází do nočních klubů a zase z nich vychází s děvčaty po svém boku. Taky navštěvuje bordely. Na mou sestru nezaútočil kvůli sexu – chtěl jí ublížit. Mučit ji.

Iwan projde uličkou a vejde odemčenými kovovými zadními dveřmi do zpustlé budovy. Dál číhám venku, abych zjistil, jestli se ještě objeví. Nic se ale neděje.

Měl bych čekat. Přesně to jsem doteď dělal.

Ale už mě to nebaví. Dnes večer to skoncuju.

Otevřu dveře a vklouznu dovnitř. Ve skladu panuje tma. Slyším vzdálený zvuk vody kapající skrz děravou střechu. Cítím vlhkost a plíseň a je tu alespoň o deset stupňů méně než venku.

Sklad je plný zrezivělých strojů. Možná tu kdysi bývala továrna na textil nebo lehký průmysl. Ve tmě to nejde poznat. Iwana nikde nevidím.

Ani toho, kdo mě zezadu udeří do hlavy.

Na temeni ucítím oslepující bolest a svezu se na všechny čtyři. Pak se rozsvítí světlo a zjistím, že mě obklopuje asi půl tuctu chlapů. Iwan stojí vepředu a v ruce stále drží látkovou tašku. Pustí ji na zem vedle sebe.

Dva další muži mě vytáhnou na nohy a sevřou mi ruce za zády. Surově mě prohledají a najdou zbraň. Předají ji Iwanovi.

„Měls mě v plánu tímhle střelit do zad?“ zavrčí.

Vezme zbraň za hlaveň a udeří mě přes čelist zásobníkem. Příšerně to bolí a v ústech cítím krev. Taky mám dojem, že se mi uvolnil jeden zub.

Asi tu umřu, ale necítím strach. Asi tu umřu, ale jediné, co cítím, je vztek, že se mi Iwana předtím nepodaří sprovodit ze světa.

„Pro koho pracuješ?“ zeptá se mě. „Kdo tě poslal?“

Vyplivnu z úst krev a potřísním mu botu. Iwan vycení zuby a zvedne zbraň, aby mě znovu uhodil.

„Počkej,“ ozve se odněkud drsný hlas.

Předstoupí přede mě nějaký muž. Je mu asi tak padesát, je středně vysoký, má bledé oči a hluboké jizvy na tvářích – jako by na něj někdo vystřelil brokovnicí nebo měl v mládí těžkou formu akné. Jakmile promluví, obrátí se k němu každé oko v místnosti. Rozhostí se ticho plné očekávání, které mi napoví, že pravým šéfem je tady on, ne Iwan Zielinski.

„Víš, kdo jsem?“ zeptá se mě.

Přikývnu.

Tymon Zajac. Známější jako *Rzeźnik* – Řezník. Nebyl jsem si jistý, jestli pro něj Iwan pracuje, ale bylo to nasnadě. Ve Varšavě vedou všechny cesty k Řezníkovi.

Stojí přede mnou a hledíme jeden druhému do očí – ty jeho ztratily barvu buď stářím, nebo možná vším, co viděly. Probodne mě pohledem.

Ale já zrak nesklopím. Nemám strach. Je mi jedno, co se mnou ten chlap provede.

„Kolik ti je, chlapče?“ zeptá se.

„Šestnáct,“ odpovím.

„Pro koho pracuješ?“

„Pracuju v Delikatesy Świeży. Dělám sendviče a utírám stoly.“

Sevře rty a namíří na mě neúprosný pohled, aby zjistil, jestli si z něj utahuju, nebo ne.

„Pracuješ v lahůdkách.“

„Ano.“

„Zabils Nowaka a Adamowicze?“

„Ano,“ odpovím a ani sebou netrhnu.

Znovu ho překvapím. Nečekal, že se přiznám.

„Kdo ti pomáhal?“ zeptá se.

„Nikdo.“

Teď začne vypadat naštvaně, ale vztek si vybije na vlastních mužích, kterým řekne: „Obyčejný pikolík sledoval a zabil dva z mých vojáků úplně sám?“

Jde o rétorickou otázku, na niž se nikdo neopováží odpovědět.

Znovu se ke mně otočí.

„Dnes večer jsi chtěl zabít Zielinského?“

„Ano,“ přikývnu.

„Proč?“

Na Iwanově širokém obličeji se objeví nepatrný náznak strachu. „Šéfe, proč tu vůbec –“ ozve se.

Zajac zvedne ruku, aby ho umlčel. Pořád na mě upírá zrak a čeká na odpověď.

Od rány zbraní mám opuchlá ústa, ale když promluvím, má slova zní jasně.

„Tví muži znásilnili mou sestru cestou na univerzitu, kde měla psát přijímací zkoušky. Bylo jí šestnáct. Byla to hodná dívka – laskavá, něžná, nevinná. Nepatřila do vašeho světa. Nebyl důvod jí ublížit.“

Zajac přimhouří oči.

„Jestlis chtěl odškodné –“

„Žádné odškodné mi nepomůže,“ odpovím hořce. „Zabila se.“

V Zajacových bledých očích se neobjeví žádný soucit – jen vypočítavost. Začne vážit má slova a přemýšlet nad situací.

Pak se znovu podívá na Iwana.

„Mluví pravdu?“ zeptá se.

Iwan si olízne rty a zaváhá. Vidím, jak bojuje s touhou lhát a strachem ze šéfa. Nakonec řekne: „Nebyla to moje vina. Ona –“

Řezník ho střelí přímo mezi oči. Kulka zmizí v Iwanově lebce a zanechá za sebou tmavou kulatou díru mezi jeho obočím. Obrátí oči v sloup, padne na kolena a svalí se na zem.

V hlavě se mi vyrojí spousta myšlenek. První, co cítím, je úleva, že je Anna konečně pomstěná. Pak přijde zklamání, že jsem spoušť nestiskl já, ale Zajac. Zatřetí si uvědomím, že teď umřu já. Začtvrté pochopím, že je mi to jedno. Úplně.

„Děkuju,“ řeknu Řezníkovi.

Prohlédne si mě od hlavy k patě. Mé roztrhané džíny, špinavé tenisky, nemyté vlasy a vyhublou postavu. Vzdychne.

„Kolik si vyděláš v lahůdkách?“ zeptá se.

„Osm set zlotých týdně,“ odpovím.

Sípavě vydechne – zvuk nejbližší smíchu, jaký od něj kdy uslyším.

„Teď už tam nepracuješ,“ oznámí mi. „Pracuješ pro mě. Rozumíš tomu?“

Vůbec. Ale přikývnu.

„Na druhou stranu,“ pokračuje zlověstně, „jsi zabil dva z mých mužů. Za to musíš být potrestán.“

Kývne na jednoho ze svých vojáků. Muž otevře látkovou tašku ležící vedle Iwanova mrtvého těla. Vytáhne mačetu stejně dlouhou jako má ruka. Čepel ztmavla stářím, ale ostří je nabroušené jako skalpel. Voják podá mačetu šéfovi.

Řezník přejde ke starému pracovnímu stolu. Jeho deska je plná třísek a chybí mu noha, ale stále stojí vzpřímeně.

„Natáhni ruku,“ poručí mi.

Jeho muži mě pustí a můžu svobodně dojít ke stolu. Svobodně položit ruku na desku a roztáhnout prsty.

Mám zvláštně neskutečný pocit, jako bych přihlížel tomu, co dělám, z metrové vzdálenosti od svého těla.

Zajac pozvedne mačetu, máchne jí ve vzduchu a rozsekne mi malíček napůl přímo pod prvním kloubem. Bolí to míň než rána ze zbraně. Jen to pálí, jako bych vnořil špičku prstu do ohně.

Zajac zvedne malý kus masa, který kdysi býval součástí mého těla, a odhodí ho na Iwanovu mrtvolu.

„Teď," řekne, „jsou dluhy splaceny."

2

Nessa Griffinová

CHICAGO

O deset let později

Jedu do divadla Lake City Ballet ulicemi lemovanými dvojitými řadami javorů s tak hustými větvemi, že mi nad hlavou téměř tvoří oblouk. Padají z nich tmavě rudé listy, které se hromadí v tlejících návějích ve stokách.

Zbožňuju podzimní Chicago. V zimě je příšerné, ale nevadilo by mi, kdybych tyhle jasně rudé, oranžové a žluté barvy mohla vídat ještě několik týdnů.

Právě jsem navštívila Aidu v jejím novém bytě blízko Navy Pier. Je to opravdu krásné místo – kdysi to býval starý kostel. V kuchyni jsou pořád vidět původní cihlové zdi a obrovské staré dřevěné trámy vedoucí přes celý strop jako velrybí žebra. V ložnici má dokonce vitrážové okno. Když jsme se posadily na její postel, dovnitř jím proniklo světlo a naše kůže se zbarvila do všech odstínů duhy.

Jedly jsme popkorn a mandarinky a dívaly se na jejím laptopu na šestý díl Harryho Pottera. Aida miluje fantasy filmy a já se to od ní taky naučila. Pořád ale nemůžu uvěřit, že si dovolí jíst v posteli. Můj bratr je strašně úzkoprsý.

„Kde je Cal?“ zeptala jsem se jí nervózně.

„V práci,“ odpověděla.

Bratr se právě stal novým radním třiačtyřicátého obvodu. Navíc je nejstarším synem nejúspěšnější mafiánské rodiny v Chicagu.

Vždycky, když o nás takhle přemýšlím – jako o irské mafii, mám z toho zvláštní pocit. Nikdy jsem nepoznala nic jiného. Otec, bratr, sestra a matka jsou pro mě lidé, kteří mě mají rádi a starají se o mě. Neberu je jako zločince s krví na rukou.

Z rodiny jsem nejmladší a určité věci se přede mnou pokoušejí utajit. Do podnikání rodičů nejsem zapojená – ne tak jako mí starší sourozenci. Callum je otcova pravá ruka a Riona je jeho hlavní právní poradkyní. I matka se aktivně zapojuje do každodenního chodu našich podniků.

Pak jsem tu ale já: dítě. Rozmazlovaná, naivní a opečovávaná.

Někdy si myslím, že mě chtějí udržet v nevědomosti, aby alespoň jeden člen rodiny zůstal čistý a nevinný.

Staví mě to do zvláštní role.

Nechci udělat nic špatného – nedokážu zabít ani brouka a vůbec neumím lhát. Okamžitě zrudnu jako rajče, začnu se potit a koktat a mám pocit, jako bych měla zvracet, když se o to byť jen pokusím.

Na druhou stranu se občas cítím osamělá, jako bych k nim ani nepatřila. Jako bych doopravdy nebyla součástí vlastní rodiny.

Aspoň že si Cal vzal někoho tak úžasného. S Aidou jsme spolu vycházely od začátku. Přitom si nejsme vůbec podobné – ona je odvážná a vtipná a nikdy si nenechá nic líbit. Obzvlášť od mého bratra. Nejdřív to vypadalo, že se navzájem zabijí, ale teď si Cala nedokážu představit s kýmkoli jiným.

Přála bych si, aby s námi bydleli déle, ale chápu, že chtějí něco vlastního. Naneštěstí pro ně je plánuju navštěvovat skoro každý den.

Mám špatný pocit z toho, že jsem si nevypěstovala stejný vztah se svou vlastní sestrou. Riona je ale tak… intenzivní. Rozhodně se neminula výběrem práce – hádat se s někým je pro ni jako olympijská disciplína. Platit jí za něco takového je, jako byste platili kachně za to, že plave. Přála bych si, abychom si byly blízké jako ostatní sestry,

ale vždycky mi připadá, že mě přinejlepším jen toleruje. Jako by si myslela, že jsem hloupá.

Někdy se i hloupě cítím, ale dnes ne. Dnes jedu do divadla, abych se podívala na programy, které vytiskli pro naše nejnovější představení. Jmenuje se *Bliss*. Pomohla jsem s choreografií poloviny tanců a myšlenka, že je ve skutečnosti uvidím na pódiu, je tak vzrušující, že to téměř nemůžu vydržet.

Matka mě zapsala na hodiny baletu, když mi byly tři. Krom toho jsem jezdila na koni, hrála tenis a na cello, ale nakonec jsem zůstala jen u tance. Nikdy mě nepřestane bavit. Všude jsem chodila po špičkách a hlavou se mi honily melodie jako „Svěcení jara" a „Pulcinella".

Milovala jsem ho jako vlastní život. Navíc jsem v něm byla dobrá. Moc dobrá. Problém ale je, že je rozdíl, jestli jste dobří, nebo skvělí. Spousta lidí je dobrých, a jen hrstka skvělých. Tak či tak zažijete tisíce hodin potu a slz, ale propast mezi talentem a géniem je stejně široká jako Grand Canyon. Bohužel jsem zjistila, že stojím na špatné straně.

Nechtěla jsem si to přiznat. Myslela jsem, že když ještě víc zhubnu a budu usilovněji trénovat, pořád mám šanci stát se primabalerínou. Když jsem ale vyšla ze střední, uvědomila jsem si, že nejsem ani nejlepší baletka v Chicagu, a rozhodně ne v národním měřítku. Měla bych štěstí, kdyby se mi podařilo získat pozici baletky nižší kategorie u významné taneční společnosti, natožpak stát se jednou z hlavních tanečnic.

I tak se mi ale podařilo získat pozici v souboru v Lake City Ballet a chodit přitom na přednášky na Loyole. Chtěla jsem dál tancovat a mezitím se snažím získat diplom.

Ředitelem a hlavním choreografem divadla je Jackson Wright. Je tak trošku na zabití, ale to nejspíš platí pro všechny ředitele. „Ředitel" a „diktátor" jsou v tomto oboru synonyma. Na druhou stranu je to ale génius.

Divadlo Lake City Ballet je moderní a experimentální. Hraje se tu spousta šílených představení, jako jedno, kde svítí jen černé světlo

a tanečníci na sobě mají fosforeskující barvy na tělo, nebo další, kde nehraje jiná hudba než bubny.

Naše chystané představení je zaměřené na radost – což je pro mě perfektní, jelikož jsem asi nejoptimističtější člověk, jakého máte šanci potkat. Z moc věcí si hlavu nedělám.

Možná proto mě Jackson nechal vymyslet tolik částí choreografie. Jakmile mi došlo, že na to mám talent, nechával si ode mě vždycky trochu pomáhat. Tentokrát je to ale poprvé, co jsem sama složila celá taneční čísla.

Nemůžu se dočkat, až to všechno uvidím na vlastní oči, se vším make-upem, kostýmy a osvětlením. Jako vlastní myšlenky zhmotněné na jevišti. Představuju si, jak má rodina sedí přímo v první řadě a žasnou překvapením, že dokážu být i sochař – ne jen kus hlíny. Mohli by na mě být alespoň jednou opravdu pyšní!

Do studia téměř doskáču nadšením. V prvním sále právě probíhá kondiční posilování a v druhém krokové variace. Zaslechnu povědomý zvuk nohou dupajících po dřevěné podlaze, pianisty udávajícího tempo a do nosu mě udeří smíšený pach potu, parfému a vosku na podlahy.

Vůně domova.

Vzduch ze všech těch těl je tak horký, že by se dal krájet. Sundám si bundu a vydám se přímo do Jacksonovy kanceláře.

Dveře jsou napůl otevřené. Jemně zaklepu na rám a počkám na jeho strohé: „Vstupte," než vejdu dovnitř.

Sedí za stolem a dívá se na neupravený stoh papírů. V kanceláři panuje šílený nepořádek – je nacpaná zarámovanými fotografiemi, plakáty starých představení, rozházenými složkami, a dokonce kousky kostýmů v úvodní fázi návrhu. Jackson má u představení na starosti úplně všechno – do poslední baletní sukně.

Je trochu vyšší než já, svalnatý a hubený díky přísné veganské dietě. Jeho husté černé vlasy mu začínají na spáncích šedivět. Je na ně neuvěřitelně pyšný a vždycky si je při řeči pročísne. Má opálenou

kůži, úzký obličej a tmavé výrazné oči. Spousta tanečníků i tanečnic je do něj platonicky zamilovaná.

„Nesso," řekne a vzhlédne od novin. „Čemu vděčím za návštěvu?"

„Isabel říkala, že už přišly programy!" odpovím a pokusím se příliš neusmívat. Isabel je hlavní kostymérka. Dokáže ručně šít rychlostí šicího stroje a křičet přitom instrukce na všechny své asistentky. Má ostrý jazyk a vřelé srdce. Je pro mě něco jako taneční máma.

„Ach tak. Támhle," řekne Jackson a trhne hlavou k lepenkové krabici plné programů na skládací židli.

Pospíším si k nim, zvednu svazek na vršku krabice a sundám z něj elastickou gumičku, abych mohla vyndat jeden z programů.

Fotka na obale je nádherná – je na ní Angelique, jedna z našich hlavních tanečnic, oblečená do červené hedvábné róby. Skáče ve vzduchu a má jednu nohu zdviženou do neuvěřitelného úhlu nad hlavou. Její chodidlo je dokonale prohnuté jako luk.

Otevřu program a prohlédnu si seznam tanečníků. Pak zabloudím pohledem k tvůrcům s očekáváním, že tam uvidím své jméno – vlastně jsem Jacksona chtěla poprosit, jestli bych si program mohla vzít domů, abych ho ukázala rodičům.

Nevidím ale vůbec nic. Jako hlavní choreograf je uvedený Jackson Wright a jako asistent Kelly Paul. O mně tam není ani zmínka.

„Co?" zeptá se Jackson popuzeně, když si všimne mého užaslého výrazu.

„Já jen… myslím, že mě zapomněli uvést jako jednoho z choreografů," řeknu opatrně. Tím „zapomněli" myslím toho, kdo program navrhl. Určitě jde o neúmyslnou chybu.

„Ne," prohlásí nezúčastněně Jackson. „Nezapomněli."

Pohlédnu na něj a překvapeně otevřu pusu.

„Co… co tím myslíte?" zeptám se.

„Nezapomněli," zopakuje. „Nejsi tam uvedená."

Srdce mi bije jako o závod. Má přirozená reakce je přikývnout, říct, že to nevadí, a odejít. Nesnáším konfrontace. Vím ale, že jestli to

udělám, budu se za to později nenávidět ještě víc. Musím pochopit, co se tu děje.

„Proč tam nejsem uvedená?“ zeptám se a pokusím se, aby můj hlas zněl co nejklidněji a co nejméně vyčítavě.

Jackson si otráveně povzdychne a odloží noviny, které se ztratí v nepořádku na stole.

„Nepracuješ tu jako choreografka, Nesso,“ řekne, jako by mi vysvětloval, že jedna plus jedna jsou dvě. „Jsi členkou souboru. Jen proto, že jsi vymyslela pár věcí –“

„Vymyslela jsem celé čtyři tance!“ vykoktám a celá zrudnu. Vím, že zním dětinsky, ale nemůžu si pomoct.

Jackson se za stolem postaví. Přejde ke mně a vezme mě kolem ramen. Nejdřív si myslím, že se mě snaží uklidnit, ale pak si uvědomím, že mě směřuje ke dveřím.

„Věc se má tak, Nesso,“ vysvětlí mi. „Odvedlas nějakou práci, ale ve skutečnosti není moc originální. Je jednoduchá. Části, díky kterým představení žije a dýchá, jsou ode mě. Takže by ses jen ztrapnila, kdyby ses pokoušela trvat na uznání, které si ani nezasloužíš.“

Hrdlo mám tak stažené, že se nezmůžu na slovo. Zoufale se snažím zadržet slzy, které mě pálí v očích.

„Díky, že ses tu stavila,“ řekne, když dojdeme ke dveřím. „Ten program si nech, jestli chceš.“

Ani jsem si neuvědomila, že ho pořád držím v ruce. Je celý pomačkaný od toho, jak pevně ho svírám.

Jackson mě vystrčí z kanceláře, s tichým klapnutím zavře dveře a nechá mě stát samotnou na chodbě.

Zůstanu tam jako opařená a po tvářích mi stékají tiché slzy. Bože, jsem tak hloupá.

Nechci, aby mě někdo viděl, takže se vydám zpátky chodbou k hlavním dveřím.

Než k nim dojdu, zastaví mě Serena Bregliová. Je také členkou souboru a právě vyšla ze sálu, aby se napila z pítka na chodbě.

Když mě spatří, zastaví se a starostlivě svraští plavé obočí.

„Nesso! Děje se něco?“

„Nic,“ odpovím a zakroutím hlavou. „Nic. Jen jsem… jen jsem byla hloupá.“

Hřbety rukou si otřu tváře a pokusím se uklidnit.

Serena vrhne podezíravý pohled na Jacksonovy zavřené dveře.

„Provedl ti něco?“ zeptá se.

„Ne,“ řeknu.

„Jsi si jistá?“

„Naprosto.“

„Tak mě aspoň nech, abych tě objala,“ navrhne a vezme mě kolem ramen. „Promiň, jsem zpocená.“

To mi vůbec nevadí. Pot, puchýře, zlomené nehty… jsou tu stejně běžné jako pinetky.

Serena je klasická kalifornská blondýna. Má hubenou a atletickou postavu a nějak se jí i na Středozápaděě daří zůstat opálená. Vypadá, jako by měla stát na surfařském prkně, ne ve špičkách. Je ale tak dobrá, že by se zanedlouho mohla vypracovat na demisólistku.

Ve studiu je sice strašně soutěživá, ale mimo něj je opravdu milá. Nevadí mi, že mě tu takhle zastihla. Vím, že dalším holkám nic neprozradí.

„Půjdeš dnes večer s námi?“ zeptá se.

„Kam?“

„Ve městě právě otevřeli nový klub. Jmenuje se Džungle.“

Zaváhám.

Ve skutečnosti mám do takových míst zakázáno chodit. Obzvlášť když o tom neřeknu rodičům nebo bratrovi. Jestli jim to ale řeknu, nedovolí mi tam jít. Nebo pošlou jednoho z bodyguardů, aby na mě dohlížel – někoho jako Jacka Du Ponta, který bude sedět v koutě, mračit se na mě a odhánět přitom kohokoli, kdo by si se mnou chtěl zatancovat. Je to trapné a mí kamarádi z toho mají divný pocit.

„Já nevím…“ řeknu.